

SACERDOCI REIAL. NACIÓ SANTA

Del comentari de sant BEDA el Venerable, prevere,
a la primera carta de sant Pere

«Sou un llinatge escollit, un sacerdoci reial». Aquest testimoniatge de lloança fou adreçat en altre temps per Moisès a l'antic poble de Déu. Ara és a les nacions, que l'apòstol Pere l'adreça. I ho fa amb raó, ja que han cregut en el Crist, el qual, com una pedra angular, ha reunit les nacions en la salvació destinada primerament a Israel. Aquestes nacions, les anomena llinatge escollit a causa de llur fe i per tal de distingir-ne aquells qui van rebutjar la pedra angular i, per això, foren rebutjats ells mateixos. Les anomena sacerdoci reial perquè estan unides al cos d'aquell que és el rei suprem i el veritable sacerdot. Com a rei dona als seus el seu regne i com a sacerdot els purifica dels seus pecats pel sacrifici de la seva sang. Són anomenats *sacerdoci reial* per tal que es recordin d'esperar el regne etern i d'oferir incessantment a Déu el sacrifici d'una vida irreprotxable.

Són anomenats també «nació santa i poble que Déu s'ha adquirit», segons allò que diu l'apòstol Pau tot comentat l'oracle del profeta: «El meu just viurà de la fe; però si es fa enrere, no s'hi complaurà pas la meua ànima. Nosaltres, però, no som pas dels qui es fan enrere per perdre's, sinó dels de la fe per guanyar-se l'ànima». I, als Actes dels Apòstols: «L'Esperit Sant us ha constituït superintendents perquè pastoreu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la seva pròpia sang». Som, doncs, un poble que Déu s'ha adquirit amb la sang del nostre redemptor de la mateixa manera que el poble d'Israel va ser rescatat d'Egipte per la sang de l'anyell. És per això que Pere es recorda del misteri de la narració antiga i fa veure que aquesta narració ha de trobar el seu acompliment en el nou Poble de Déu: «Per tal que anuncieu –diu– les meravelles d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable». Ja que, de la mateixa manera que els qui foren alliberats per Moisès de l'esclavatge egipci van cantar un cant triomfal després del pas del mar Roig i un cop l'exèrcit del Faraó havia estat engolit, igualment nosaltres, després d'haver rebut el perdó dels nostres pecats, hem de donar gràcies per aquest do celestial. Efectivament, els egipcis que afligien el poble de Déu, i el nom dels quals significa també *tenebres* i *aflicció*, representen amb raó els pecats que ens persegueixen però que són esborrats pel baptisme. L'alliberament dels fills d'Israel i la seva marxa cap a la pàtria que els havia estat promesa feia ja molt temps, correspon al misteri de la nostra redempció: nosaltres ens encaminem cap a la llum del lloc de repòs celestial, il·luminats i conduïts per la gràcia del Crist. Aquesta llum de la gràcia era prefigurada per la columna de núvol i de foc que protegí els fills d'Israel durant tot el seu viatge contra les tenebres de la nit i els menà per camins admirables al terme promès, la residència a la seva pàtria.